

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Ostravský balet tančí na Mozartovu hudbu – a chvílemi z toho běhá mráz po zádech

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 17.03.2026 0:00, Datum importu: 18.03.2026 11:07, Zdroj: art.ceskatelevize.cz, Autor: Lucie Dercsényi, Rubrika: recenze, Země: CZ

Záběr z choreografie Sechs Tänze, která je součástí baletního večera Nejen Mozart! v **Národním divadle moravskoslezském**, foto: **NDM** – Serghei Gherciu

Doba čtení 8 min

V baletním souboru **Národního divadla moravskoslezského (NDM)** v **Ostravě** mají výborné tanečnický a tanečnice. Umělecká šéfka baletu Lenka Dřímlová (je jí od roku 2013) z jejich talentu vychází i ve své dramaturgii, když sahá po neotřelých titulech a staví před soubor výzvy, které jej interpretačně zocelují. Nejinak je tomu v případě premiérového večera Nejen Mozart! složeného z pěti choreografií.

Jak napovídá název, základem nového titulu je z nahrávek znějící hudba Wolfganga Amadea Mozarta. A jeho adagiová věta z Klavírního koncertu pro klavír a orchestr č. 23 A dur zazní během večera hned dvakrát.

Výjimečně krásné duety

Nejprve doprovází duet z celovečerního baletu Le Parc od Angelina Preljocaje, francouzského choreografa, jenž dosáhl jedné z umělecky nejvyšších met, když jeho balety uvádí Pařížská opera. Pro ni také vytvořil v roce 1994 zmíněnou produkci, jež zachycuje svobodného ducha stoupenců francouzského libertinismu 17. až 19. století, již hlásali volnost názorů a společenských mravů.

Le Parc je dráždivou podívanou se subtilními významovými podtóny, s moderní scénografií a s odkazy k současnosti, výtvarně rámovanou futuristickou zahradní scénérií. V samém finále Le Parc se odehrává osmiminutový duet, který nyní tančí v **Ostravě**. Zadní plán jeviště evokuje plovoucí mraky, jakési bezčasí, v němž se dere na povrch dlouho potlačovaná erotická touha. Není ztělesněna apriori v explicitním gestu, nýbrž ve fyzickém odevzdání, kdy pár je doslova opilý láskou a tužba po splnutí musí být naplněna – v jemném, ale jasném podvolení bezvládných těl, která touží po slasti... V bílém spodním prádle tančí bosý pár v milostném opojení v naprostém souznění s emotivními tóny Mozartovy hudby, přičemž choreografie vyžaduje pregnantnost provedení především v plynulé propojenosti vazeb, v zachycení volných pádů a v partnerské souhře. A to zvláště v závěru, kdy tanečník rotuje s partnerkou letící nad zemí v dlouhém polibku po jevišti.

Jde o výjimečně jímavý duet, ve spojení s Mozartovou hudbou doslova opojný, v němž Preljocaj zachytil spalující

vášeň v dotecích a bezprostředně reagujících tělech tanečníků, kdy pohyb naprosto vláčně a měkce prostupuje intimitu okamžiku. V **Ostravě** je Ida Frau ponořena do milostného prožitku celým svým tělem a výrazem, Gene David Goodman je spolehlivým partnerem, v hereckém odstínění však o něco méně precizní.

Záběr z choreografie Pas de deux (z baletu Le Parc), která je součástí baletního večera Nejen Mozart! v **Národním divadle moravskoslezském**, foto: **NDM** – Serghei Gherciu

Dvakrát Jiří Kylián

Stejně choreograficky působivé je také jedno z pas de deux z Petite Mort Jiřího Kyliána – nejprve s týmž hudebním doprovodem a v dalších sekvencích s Andantem z Mozartova klavírního koncertu C dur. Choreografie Petite Mort společně s jiným Kyliánovým titulem, Sechs Tänze, tvoří druhou půli večera (obě díla byla původně uvedena v Nederlands Dans Theater – první v roce 1991, druhý 1986). V Petite Mort šest dvojic evokuje každá jiný vzruch, jiné rozpoložení a extázi sexuálního spojení. V počátku muži protínají prostor kordy, otáčejí jimi po zemi a posléze mizí pod vlnou z lehké drapérie, která při zpětném návratu odkrývá kompletní taneční sextet. Ženy ve světlých korzetech, muži v kalhotách bez nohavic s vysokým pasem rozehrávají nuance partnerských vztahů – od radosti, erotického jiskření až po rozpory. Taneční vazby jsou nesmírně proměnné v dynamickém odstínění pohybových frází, v iniciaci pohybu, jenž protéká těly subtilně i prudce a vyžaduje od interpretů pohotovost během rychlých přechodů a změn tempa.

Ostravskému sextetu se ovšem nedaří protančit náročnými pasážemi zcela hladce: někdy se pohybový tok zadrhne, unikají potřebné nuance, a proto vazby vyžadující technickou pregnanci leckdy vážnou.

Lépe se soubor vypořádá s humornými akcemi v samém závěru uvedených Sechs Tänze se stejnojmennou Mozartovou předlohou, v nichž se práší z bílých paruk, delší sukně tanečnic a kalhoty s kratšími nohavicemi tanečníků odkazují střihem na Mozartovu éru, kterou Kylián vykresluje s humorným nadhledem. Lehce až ležérně, vtipně, občas s pojízdnými černými krinolínami, z nichž vykukují hlavy (jež se stínají), trupy, končetiny a ve finále vzduchem poletují mýdlové bubliny. Vše je podáno s nadhledem a vtipnou nadsázkou podtrhuje výrazné nalíčení nabílených tváří účinkujících.

Záběr z choreografie Sechs Tänze, která je součástí baletního večera Nejen Mozart! v **Národním divadle moravskoslezském**, foto: **NDM** – Serghei Gherciu

Tanec jako dech života

V kontrastu k této finální odlehčenosti stojí předchozí Mozartovo Requiem od Ley Bessoudo Greck, tanečnice a choreografky působící mimo jiné v Kibbutz Contemporary Dance. V ostravském **NDM** se představila již před dvěma lety se svou Šárkou a i tentokrát připravila světovou premiéru.

Greck disponuje velkým talentem, zúročuje své vzdělání z Taneční akademie kněžny Grace a zkušenosti z Les Ballets de Monte Carlo. Má na čem a z čeho stavět – v její choreografii se prolínají vlivy klasického tance, neoklasiky a contemporary dance. Z nich těží a přetváří je ve vlastní, originální taneční rukopis. Requiem pojala „jako cestu, putování z jednoho místa na druhé, jako přechod z mechanického, chladného světa do vjemově bohatšího“. Proto se v první části tančí na instrumentální verzi Mozartovy kompozice od Konstantinose Papazaferiropoulou, a teprve poté autorka pracuje s originální vokální kompozicí.

Její choreografii uvozuje Hrabalův citát: „Budte na lidi hodní, nebo vám nepůjdou na pohřeb.“ Ovšem Greck se do žádných legráček nepouští, což už sama podstata Requiem vylučuje, a ve své vizi intelektuálně polemizuje s Kafkovou perspektivou smrti, jenž ji chápe jako absurdní a definitivní. Greck naopak pracuje s myšlenkou fyzické proměny, kdy tělesná energie nabírá jiné podoby. Ponory do kognitivních procesů – paměti, vnímání, myšlení, mentálních pochodů – rozkrývá nesmírně citlivě ve výtvarně jednoduchém, černo-bíle laděném vizuálu dotvořeném patřičným svícením. Zprvu potmělou jevištní scénérii postupně zalévá světlo, na horizontu se objevují světelné výseče různé velikosti, později nad jeviště shůry sjíždí luminiscentní obdélníkový panel. Luminiscentní výseče a objekt asociují prostor otevírající nové dimenze, naději a víru, že bytí nekončí a nabývá jiné podoby. Více spirituální, méně materiální a svázané s hmotou.

S počátečními tóny na jeviště pomalu nastupuje taneční sbor v černých kalhotách, v blejzrech se stojáčky, uprostřed se pohybuje sólista/Vyvolený, který tančí s partnerkou ve světlém ošacení, s tváří zahalenou průsvitnou tkaninou, kdy tanečnice pravděpodobně zhmotňuje onen neuchopitelný přechod od života ke smrti. Tu Greck pojímá jako věčnost, kdy se naše bytí stává nesmrtelným a transcendentním. Hudba nabírá na pulsující razanci. Ta se promítá rovněž do choreografické struktury, které Greck dala hlubší významy a v níž stojí vedle sebe svět pozemský a záhrobní. Jednotlivé výjevy jsou nesmírně emotivní, až běhá mráz po zádech, neboť Greck se podařilo zatavit do tělesného výrazu různé pocity a vjemy i pomíjivost přítomnosti, která nejde vrátit. Jen v našich myšlenkách se lze upomenout na uplynulý tok času a Greck spolu s tím probouzí i paměť ukrytou v těle.

Z choreografie Requiem, která je součástí baletního večera Nejen Mozart! v **Národním divadle moravskoslezském**

Z choreografie Ballet 102, která je součástí baletního večera Nejen Mozart! v **Národním divadle moravskoslezském**. Na snímku Rei Masatomi (ležící) a Shino Sakurado, foto: **NDM** – Serghei Gherciu

Její choreografie je jako dech, který nabírá různých kvalit – od zpomalení po zrychlení. A stejně jako dýchání zaujímá v různé intenzitě trojrozměrný prostor, tak i Greck pracuje s taneční modelací, v níž se mění akcentace prostorových drah, dynamických kvalit a průběh pohybových frází. V první části dominuje semknutá řada tanečníků a tanečnic, kteří z ní úkrokem vystupují, navrací se, aby se posléze rozptýlili po hrací ploše a tvořili synchronní celek, z něhož se oddělují nenápadně i velmi divoké taneční prameny.

Za doprovodu již zpívaného Requiem přichází na jeviště sbor tentokrát v bílých topech bez rukávů, tanečnice a tanečníci v černých kalhotkách, s bílými ponožkami na nohách. Na horizontu se promítají v rychlém sledu nejrůznější slova: breath, metamorphosis, absence becomes presence... Slévají se jedno v druhé a vytváří chaos. Chaos, jemuž Greck dává jasný řád. Smysluplný, srozumitelný a emotivní, kdy Mozartovo Requiem dostává efektní scénografickou podobu a dramaticky účinné choreografické vyznění. Slyšíme dech tanečníků, zřetelný v sóle Vyvoleného, jenž se smiřuje s tím, že ztráty a smrt jsou součástí existence. Jeho part svým tělem i duší obsahuje výtečný Tom Bellec, který tančí jako o život.

Zádrhel v dramaturgii

Dramaturgická volba po tomto filozofujícím opusu padla na kratičký baletní skeč Ballet 102 od kanadského tvůrce Erica Gautiera, bývalého sólisty Stuttgart Ballet, v současnosti uměleckého ředitele vlastního souboru Gautier Dance/Theaterhaus Stuttgart. Je to tak trochu studená sprcha po předchozím zážitku, který by potřeboval doznít, a namísto přestávky je divákům předloženo něco humoru. Jde o duet, který od roku 2016 sklízí ovace na baletních gala. Přestože mu nelze upřít vtip, dobré nápady spočívající v přesné pohybové ilustraci slovních zadání v podobě prvků akademické taneční techniky (s odkazy na ikonické balety), zařadit jej po obsahově závažném Requiem nebyl dle mého soudu dobrý tah, byť si Shino Sakurado a Rei Masatomi vedou skvěle a sklízí potlesk. Měl být uveden po přestávce, kde by ladil s náladou Kyliánových baletů (a hlavou se mi honí kacířská myšlenka, že v programu být vůbec nemusel – a nic by se nestalo).

Z choreografie Requiem, která je součástí baletního večera Nejen Mozart!

Z choreografie Ballet 102, která je součástí baletního večera Nejen Mozart! v **Národním divadle moravskoslezském**. Na snímku Rei Masatomi (klečící) a Shino Sakurado, foto: **NDM** – Serghei Gherciu

Premiéra Nejen Mozart! prezentuje choreografie ověřené časem. Prostor dostala také Lee Bessoudo Greck, která vedle ostřílených umělců obstála se svým zbrusu novým titulem na výbornou. A zásluhu na příznivém vyznění všech pěti tanečních opusů pak mají tanečníci, autoři scény, kostýmů a svícení.

Autorka je choreoložka, taneční kritička, taneční terapeutka. Absolvovala Hudební a taneční fakultu AMU. Je redaktorkou Tanečních aktualit, externí pedagožkou HAMU. Publikuje recenze a rozhovory v denním a odborném tisku.

Balet **Národního divadla moravskoslezského**, **Ostrava**: Nejen Mozart!

Pas de deux z baletu Le Parc

Choreografie: Angelin Preljocaj, hudba: Wolfgang Amadeus Mozart, kostýmy: Hervé Pierre, světelný design: Jacques Chatelet.

Requiem

Choreografie: Lea Bessoudo Greck, hudba: Wolfgang Amadeus Mozart, scéna – koncept: Lea Bessoudo Greck, Bruno Sultan, scéna – realizace: Bruno Sultan, kostýmy: Pavel Knolle, světelný design: Bruno Sultan.

Ballet 102

Choreografie: Eric Gauthier, zvukový doprovod a kostýmy: Eric Gauthier.

Petite Mort

Choreografie: Jiří Kylián, hudba: Wolfgang Amadeus Mozart, scéna: Jiří Kylián, kostýmy: Joke Visser, realizace kostýmů: Carlijn Petermeijer, světelný design – koncept: Jiří Kylián, světelný design – realizace: Joop Caboort.

Sechs Tänze

Choreografie: Jiří Kylián, hudba: Wolfgang Amadeus Mozart, scéna a kostýmy: Jiří Kylián, realizace kostýmů: Carlijn Petermeijer, světelný design – koncept: Jiří Kylián, světelný design – realizace: Joop Caboort.

Psáno z premiéry 5. března 2026, Divadlo Jiřího Myrona **Ostrava**.

OSTRAVSKÝ BALET TANČÍ NA MOZARTOVU HUDBU – A CHVÍLEMI Z TOHO BĚHÁ MRÁZ PO ZÁDECH

tanec recenze divadlo tip kultura umění

Záběr z choreografie *Sechs Tänze*, která je součástí baletního večera *Nejen Mozart!* v Národním divadle moravskoslezském, foto: NDM - Serghei Gherciu

Recenze
Lucie Dercsényi
17. 3. 2026
🕒 8 min

V baletním souboru Národního divadla moravskoslezského (NDM) v Ostravě mají výborné tanečníky a tanečnice. Umělecká šéfka baletu Lenka Dřimalová (je jí od roku 2013) z jejich talentu vychází i ve své dramaturgii, když sahá po neotřelých titulech a staví před soubor výzvy, které jej interpretačně zocelují. Nejinak je tomu v případě premiérového večera *Nejen Mozart!* složeného z pěti choreografií.

Jak napovídá název, základem nového titulu je z nahrávek znějící hudba Wolfganga Amadea Mozarta. A jeho adagiová věta z *Klavírního koncertu pro klavír a orchestr č. 23 A dur* zazní během večera hned dvakrát.

Výjimečně krásné duety

Nejprve doprovází duet z celovečerního baletu *Le Parc* od Angelina Preljocaje, francouzského choreografa, jenž dosáhl jedné z umělecky nejvyšších met, když jeho balety uvádí Pařížská opera. Pro ni také vytvořil v roce 1994 zmíněnou produkci, jež zachycuje svobodného ducha stoupenců francouzského libertinizmu 17. až 19. století, již hlásali volnost názorů

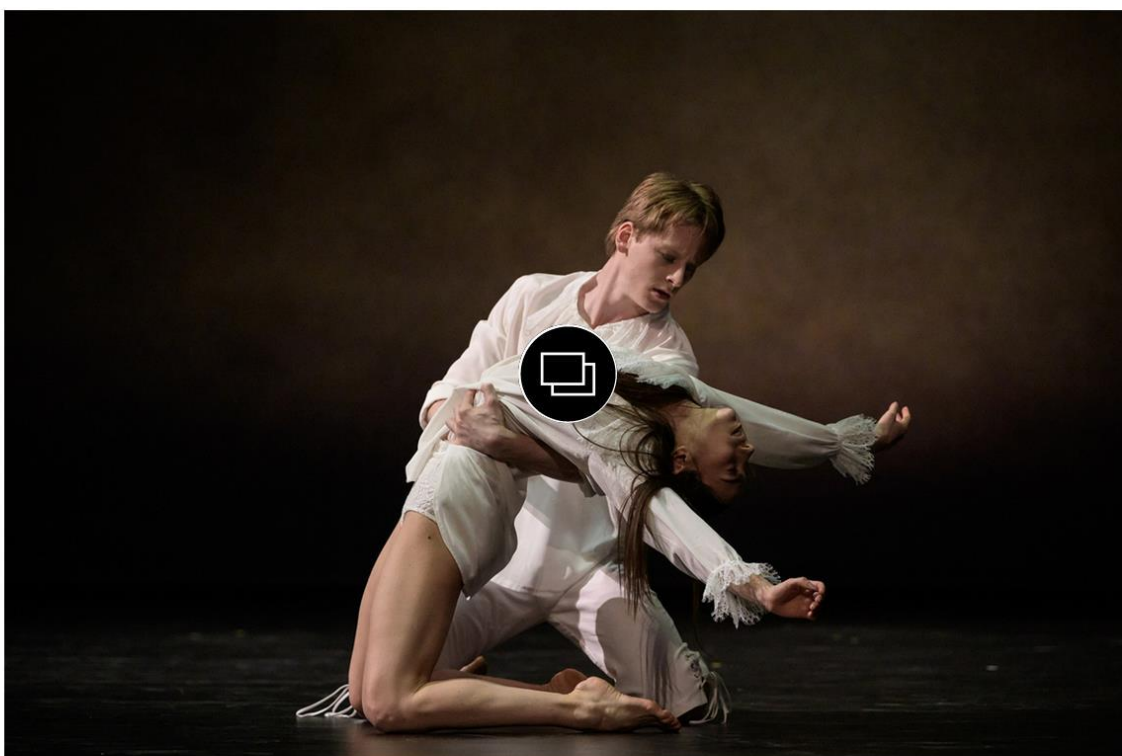
FB

X

opera. Pro ni také vytvořil v roce 1994 zmiňovanou produkci, jež zachycuje svobodného ducha stoupenců francouzského libertinismu 17. až 19. století, již hlásali volnost názorů a společenských mravů.

Le Parc je dráždivou podívanou se subtilními významovými podtóny, s moderní scénografií a s odkazy k současnosti, výtvarně rámovanou futuristickou zahradní scénérií. V samém finále *Le Parc* se odehrává osmiminutový duet, který nyní tančí v Ostravě. Zadní plán jeviště evokuje plovoucí mraky, jakési bezčasí, v němž se dere na povrch dlouho potlačovaná erotická touha. Není ztělesněna apriori v explicitním gestu, nýbrž ve fyzickém odevzdání, kdy pár je doslova opilý láskou a tužba po splynutí musí být naplněna – v jemném, ale jasném podvolení bezvládných těl, která touží po slasti... V bílém spodním prádle tančí bosý pár v milostném opojení v naprostém souznění s emotivními tóny Mozartovy hudby, přičemž choreografie vyžaduje pregnantnost provedení především v plynulé propojenosti vazeb, v zachycení volných pádů a v partnerské souhře. A to zvláště v závěru, kdy tanečník rotuje s partnerkou letící nad zemí v dlouhém polibku po jevišti.

Jde o výjimečně jímavý duet, ve spojení s Mozartovou hudbou doslova opojný, v němž *Preljocaj* zachytil spalující vášně v dotecích a bezprostředně reagujících tělech tanečníků, kdy pohyb naprosto vláčně a měkce prostupuje intimitu okamžiku. V Ostravě je *Ida Frau* ponořena do milostného prožitku celým svým tělem a výrazem, *Gene David Goodman* je spolehlivým partnerem, v hereckém odstínění však o něco méně precizní.

Záběr z choreografie *Pas de deux* (z baletu *Le Parc*), která je součástí baletního večera *Nejen Mozart!* v Národním divadle moravskoslezském, foto: NDM – Serghei Gherciu

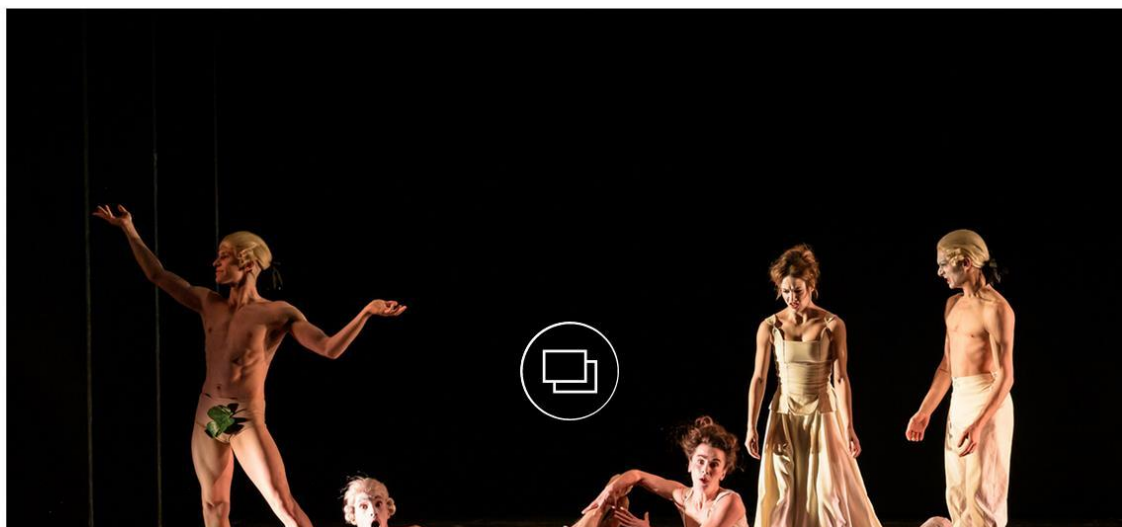
Záběr z choreografie *Pas de deux* (z baletu *Le Parc*), která je součástí baletního večera *Nejen Mozart!* v Národním divadle moravskoslezském, foto: NDM – Serghei Gherciu

Dvakrát Jiří Kylián

Stejně choreograficky působivé je také jedno z pas de deux z *Petite Mort* Jiřího Kyliána – nejprve s týmě hudebním doprovodem a v dalších sekvencích s *Andantem* z Mozartova klavírního koncertu *C dur*. Choreografie *Petite Mort* společně s jiným Kyliánovým titulem, *Sechs Tänze*, tvoří druhou půli večera (obě díla byla původně uvedena v Nederlands Dans Theater – první v roce 1991, druhý 1986). V *Petite Mort* šest dvojic evokuje každá jiný vzruch, jiné rozpoložení a extázi sexuálního spojení. V počátku muži protínají prostor kordy, otáčejí jimi po zemi a posléze mizí pod vlnou z lehké drapérie, která při zpětném návratu odkrývá kompletní taneční sextet. Ženy ve světlých korzetech, muži v kalhotách bez nohavic s vysokým pasem rozehrávají nuance partnerských vztahů – od radosti, erotického jiskření až po rozpory. Taneční vazby jsou nesmírně proměnné v dynamickém odstínění pohybových frází, v iniciaci pohybu, jenž protéká těly subtilně i prudce a vyžaduje od interpretů pohotovost během rychlých přechodů a změn tempa.

Ostravskému sextetu se ovšem nedaří protančit náročnými pasážemi zcela hladce: někdy se pohybový tok zadrhne, unikají potřebné nuance, a proto vazby vyžadující technickou pregnanci leckdy vážnou.

Lépe se soubor vypořádá s humornými akcemi v samém závěru uvedených *Sechs Tänze* se stejnojmennou Mozartovou předlohou, v nichž se práší z bílých paruk, delší sukně tanečnic a kalhoty s kratšími nohavicemi tanečníků odkazují stříhem na Mozartovu éru, kterou Kylián vykresluje s humorným nadhledem. Lehce až ležérně, vtipně, občas s pojízdnými černými krinolínami, z nichž vykukují hlavy (jež se stínají), trupy, končetiny a ve finále vzduchem poletují mýdlové bubliny. Vše je podáno s nadhledem a vtipnou nadsázkou podtrhuje výrazné naličení nabílených tváří účinkujících.

Záběr z choreografie *Sechs Tänze*, která je součástí baletního večera *Nejen Mozart!* v Národním divadle moravskoslezském, foto: NDM – Serghei Gherciu

Tanec jako dech života

V kontrastu k této finální odlehčenosti stojí předchozí Mozartovo *Requiem* od Ley Bessoudo Greck, tanečnice a choreografky působící mimo jiné v Kibbutz Contemporary Dance.

V ostravském NDM se představila již před dvěma lety se svou *Šárkou* a i tentokrát připravila světovou premiéru.

Greck disponuje velkým talentem, zúročuje své vzdělání z Taneční akademie kněžny Grace a zkušenosti z Les Ballets de Monte Carlo. Má na čem a z čeho stavět – v její choreografii se prolínají vlivy klasického tance, neoklasiky a *contemporary dance*. Z nich těží a přetváří je ve vlastní, originální taneční rukopis. *Requiem* pojala „jako cestu, putování z jednoho místa na druhé, jako přechod z mechanického, chladného světa do vjemově bohatšího“. Proto se v první části tančí na instrumentální verzi Mozartovy kompozice od Konstantinose Papazafeiropoulose, a teprve poté autorka pracuje s originální vokální kompozicí.

Její choreografii uvozuje Hrabalův citát: „Budte na lidi hodní, nebo vám nepůjdou na pohřeb.“ Ovšem Greck se do žádných legráček nepouští, což už sama podstata *Requiem* vylučuje, a ve své vizi intelektuálně polemizuje s Kafkovou perspektivou smrti, jenž ji chápe jako absurdní a definitivní. Greck naopak pracuje s myšlenkou fyzické proměny, kdy tělesná energie nabírá jiné podoby. Ponory do kognitivních procesů – paměti, vnímání, myšlení, mentálních pochodů – rozkrývá nesmírně citlivě ve výtvarně jednoduchém, černo-bíle laděném vizuálu dotvořeném patřičným svícením. Zprvu potměnou jevištní scénérii postupně zalévá světlo, na horizontu se objevují světelné výseče různé velikosti, později nad jeviště shůry sjíždí luminiscentní obdélníkový panel. Luminiscentní výseče a objekt asociují prostor otevírající nové dimenze, naději a víru, že bytí nekončí a nabývá jiné podoby. Více spirituální, méně materiální a svázané s hmotou.

S počátečními tóny na jeviště pomalu nastupuje taneční sbor v černých kalhotách, v blejzrech se stojáčky, uprostřed se pohybuje sólista/ Vyvolený, který tančí s partnerkou ve světlém ošacení, s tváří zahalenou průsvitnou tkaninou, kdy tanečnice pravděpodobně zhmotňuje onen neuchopitelný přechod od života ke smrti. Tu Greck pojímá jako věčnost, kdy se naše bytí stává nezemským a transcendentním. Hudba

FB

X

...kdy tanečnice pravděpodobně zhmotňuje onen neuchopitelný přechod od života ke smrti. Tu Greck pojímá jako věčnost, kdy se naše bytí stává nesmrtelným a transcendentním. Hudba nabírá na pulsující razanci. Ta se promítá rovněž do choreografické struktury, které Greck dala hlubší významy a v níž stojí vedle sebe svět pozemský a záhrobní. Jednotlivé výjevy jsou nesmírně emotivní, až běhá mráz po zádech, neboť Greck se podařilo zatavit do tělesného výrazu různé pocity a vjemy i pomíjivost přítomnosti, která nejde vrátit. Jen v našich myšlenkách se lze upomenout na uplynulý tok času a Greck spolu s tím probouzí i paměť ukrytou v těle.

Z choreografie *Ballet 102*, která je součástí baletního večera *Nejen Mozart!* v Národním divadle moravskoslezském. Na snímku Rei Masatomi (ležící) a Shino Sakurada, foto: NDM – Sergei Gherciu

Její choreografie je jako dech, který nabírá různých kvalit – od zpomalení po zrychlení. A stejně jako dýchání zaujímá v různé intenzitě trojrozměrný prostor, tak i Greck pracuje s taneční modelací, v níž se mění akcentace prostorových drah, dynamických kvalit a průběh pohybových frází. V první části dominuje semknutá řada tanečníků a tanečnic, kteří z ní úkrokem vystupují, navrací se, aby se posléze rozptýlili po hrací ploše a tvořili synchronní celek, z něhož se oddělují nenápadné i velmi divoké taneční prameny.

Za doprovodu již zpívaného *Requiem* přichází na jeviště sbor tentokrát v bílých topech bez rukávů, tanečnice a tanečníci v černých kalhotkách, s bílými ponožkami na nohách. Na horizontu se promítají v rychlém sledu nejrůznější slova: *breath, metamorphosis, absence becomes presence...* Slévají se jedno v druhé a vytváří chaos. Chaos, jemuž Greck dává jasný řád. Smysluplný, srozumitelný a emotivní, kdy